

JACKIE DECKER

Když se draci rozhodnou, že už klid trval dost dlouho...

NEPOZNANÉ PROROCTVÍ

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Jackie Decker © 2017

Skleněný můstek s.r.o. © 2017

Ilustrace:

Jana Babková © 2017

ISBN 978-80-7534-176-1

OBSAH

Předmluva

KNIHA PRVNÍ CAOINTIORN

Setkání

Beze slov

Caointiorn

Strach

U sedláka

Kletba

Odjezd

V zajetí

Cesta do Talronu

Návrat domů

KNIHA DRUHÁ KAMARÁDI

Kamarádi

Omluva

Král

Naučíme ji mluvit

Okamžik

Váček s kamínky

Sebastian

Trest

Staré rány

První vlákno přátelství

Pomoc

Facka

Šachy

Caointiornin příběh

**KNIHA TŘETÍ
PŘÁTELSTVÍ A LÁSKA**

A život šel dál

Přátelé na život a na smrt

Narozeniny, jména a souboj

Něco je špatně

Tajemství dvou kamarádek

Dvě podmínky starého muže

Druhé vlákno přátelství

Kletba a proroctví

Tichá krása úsvitu

Přejít a jít dál

Mysl stíní tmavý mrak

Těžká volba

Na pochybách

A všechno bylo, jak má být

Moje malá sestřička

Cejch zrádkyně

**KNIHA ČTVRTÁ
PŘÁTELE NA ŽIVOT A NA SMRT**

Tajemství napříč přátelstvím

Čas prozření

Proč nevidíme, co je zřejmé?

Poprvé zoufalý

Proč proroctví nemluví jasněji?

Pozdě na to něco měnit

Navždy jiná

Tajemství

Když tajemství nestačí

Vyvolená, nebo ne?

U Planiny smrti

Méně než nepřítel

Být jedním z mnoha

Příliš dobrá paměť

Poprava

Návrat, bába a jméno

Začátek konce

Žádost o ruku

Splátka za přátelství

Tichá dohoda

A na poslední stranu Arthur napsal...

Dodatek – Návrat domů

Poděkování

Věnováno:

Jiřímu Fulínovi (1955).

Zvláštní poděkování:

Minatě a Raganě.

Předmluva

Vše začalo tím, že se v internetových vodách „setkaly“ dvě dívky. Navzájem četly své povídky a dávaly si kromě samotných komentářů i rady a témata pro psaní dalších a dalších příběhů. Na základě jednoho z nich vznikla i povídka *Drak v mém srdci* od autorky, jež si říkala Eillen.

Po *Drakovi* pokračovala Eillen tvořením z téhož světa zvaného Aldorma ještě *Dračím právem*, které navazovalo na původní příběh. Pak ale Aldorma na dlouhou dobu usnula.

Eillen se k ní po několika letech vrátila a začala *Draka* přepisovat. Jednoho dne se mi ozvala s nabídkou, jestli bych také něčím její svět neobohatila.

Popravdě, pokud jste vedle sebe postavili *Draka v mém srdci* a *Dračí právo*, neskýtalo to příliš možností, o čem psát. Ovšem zároveň se mi tím otevřel celý širý svět plný nových možností, které by byl hřích nevyužít.

A tak spatřila světlo světa krátká povídka *Chladné zlato koruny* vrhající světlo na život a osobu Lautuse Nimana.

Eillen se povídka tak líbila, že nebyla proti, abych se do Aldormy více ponořila.

Následovala povídka *Králova konkubína* a *Umění odpouštět*, čímž jsme s Eillen mimoděk zažehly vlnu téměř hotového šilenství.

O nějaký čas později přišla Lomeril se svojí *Cestou zpátky*. Eillen konečně začala realizovat *Dobu změn*. Bilkis přinesla svůj *Dávný odkaz* a Mardom *Drahokam srdce*.

Já stála mimo, protože jsem nemohla přijít na motiv dalšího svého literárního počinu. Několik krátkých povídek sice vzešlo z mého pera, ale žádný velký projekt, do něhož bych vložila celé své srdce, se o slovo nehlásil. To je jedině, co jsem ještě dokázala Aldormě dát, byl rodokmen Clemensova rodu.

Lomeril začala psát *Zlato a stříbro* a na mne už pomalu začala dopadat deprese z tvůrčí krize.

Až pak mi Eillen přinesla vysvobození z mého tápání, když mi zadala nové téma. Zprvu sice nebylo patrné, že by se děj měl odehrávat v Aldormě, ale já se tak rozhodla. Pak už jen zbývalo vybrat si hlavní postavu, utvořit koncept celého příběhu a psát. Po roce úporné dřiny bylo *Nepoznané proroctví* na světě. Osm let čekalo na svou novou tvář a oficiální vydání. Ale nyní vám jej mohu představit v celé jeho kráse.

Pravda, nejedná se o typický fantasy příběh. Nenajdete zde elfy, hobity ani skřety. Ale přesto jde o svět protkaný magií a nebezpečím.

Jakým?

To vám přeci tady v úvodu neprozradím!

Hezké čtení.

KNIHA PRVNÍ

CAOINTIORN

Setkání

Dveře do zšeřelé pracovny se tiše otevřely a dovnitř vklouzl starší muž. Rudé vlasy mu spadaly na ramena a jeho zelené oči přelétly strohou místností pohledem. Nezajímal je portrét Karol Volanové, zakladatelky Talronu, ani okno za nedotaženými závěsy či snad vyřezávaná jilmová skříň z časů prince Anguse přímo naproti dveřím. Mužův pohled putoval dál po prázdné zdi až k masivnímu stolu. Dělili ho od něj necelé tři kroky. Pojednou mu to však připadalo nesmírně daleko. Musel sebrat veškeré své odhodlání, aby vůbec vykročil. Po cestě ještě odhrnul těžké závěsy, než se s konečnou platností opřel dlaní o lakovaný dub. Usadil se v pohodlné židli, otevřel zásuvku, vytáhl svázané, nepopsané pergameny, zažehnul svíci a začal psát.

Nikdy bych nevěřil, že tato chvíle přijde. Že budu sedět nad listem pergamenu, držet brk a stejně jako tento kus peří se budu pokoušet polapit i vlastní těkavé myšlenky. Nejspíše bych se k tomu nikdy neodhodlal, nebýt mého slibu.

Pamatuji si ten den, jako by to bylo včera. Talron nebyl o tolik jiný než dnes. Žili zde trochu jiní lidé, stálo méně domů, ale život nás Zrádců měl tytéž úskalí a obtíže jako nyní. Kletba rudých vlasů ležela stejně na dětech i dospělých a nebezpečí odhalení viselo ve vzduchu každý den.

Mně bylo tehdy pouhých osm let a byl jsem docela obyčejný kluk, jakých zde žily možná dvě desítky. Nemohl jsem plně rozumět důvodům k různým zákazům a zavedeným pravidlům. Stejně jako nebezpečí, které nám sice mělo hrozit, ale co jsem pamatoval, se našich životů nijak nedotklo. Všechno to pro mě byly jen pojmy, v jejichž stínu jsem býval trestán za různé prohřešky. Můj život mi připadal docela obyčejný a jediná dobrodružství v něm obsažená byla ta, která jsme si s kamarády sami vysnili a vymysleli. Zdálo se mi, že se nic nemůže stát ani změnit, ale to jsem se šeredně mýlil.

To ráno mě jako vždy probudily první paprsky slunce, které vnikly oknem do mého pokoje. Chtěl jsem si zakrýt hlavu polštářem, abych si pro sebe ukradl ještě alespoň několik chvil. To mi ale nebylo dopřáno.

„Arthure, vstávej!“ Matka zabušila na dveře a její hlas mne s konečnou platností přikoval do říše bdělých.

„Ještě chvíli, mami.“

„Arthure Elate, koukej, ať už jsi z té postele venku, nebo se neznám!“
Poslední úder o dveře a pak už ke mně doléhaly jen vzdalující se kroky.

Nechtělo se mi vstávat, ale netoužil jsem matku rozčilit. Ne, že by byla zlá, to zase ne. Přísná a rázná ano, ale zlá ne. To jen v tom věku mi všechno, co po mně chtěla, připadalo příliš zbytečné, náročné a nudné.

Ozvalo se kohoutí kokrhání. „Je čas vstávat, Arthure,“ pomyslel jsem si otráveně. Vyskočil jsem z postele, oblékl se do svých oblíbených, už značně ošoupaných a lehce potřhaných kalhot, které bych ale tehdy za nic na světě nevyměnil. Ve džberu jsem se opláchl, oblékl zašedlou košili a vyšel z pokoje. Má skromná komůrka ústila na chodbu, která spojovala všechny místnosti v domě, takže mě matka, nepříliš vysoká zavalitá žena, vyhlížející ze sednice měla hned na očích.

„No to je dost! Nasyp slepicím a podoj krávu!“ Vrazila mi do rukou ošatku se zrním a vědro na mléko.

„Ano, mami...“

„A koukej, ať jsi zpátky!“

Pokrčil jsem ramený a vyšel do příjemně chladného jitra dostát svým každodenním povinnostem. Netrvalo to dlouho. Ošatku jsem vysypal slepicím v ohradě a podojit krávu byla jen chvilíčka.

Když bylo hotovo, vrátil jsem se do domu a matka mi dala chléb se sádlem, solí a cibulí, abych se trochu najedl, než vyrazím za otcem do lesa. Přinést otci dřevorubci svačinu patřilo k mým dalším rutinním povinnostem.

Tehdy byl krásný, jasný den. Na rozdíl od týdne před tím, který celý prošel, nebyl na nebi ani mráček. Mezi stromy smíšeného lesa, který vesnici takřka obklopoval, se vznášela pára a vzduch voněl houbami.

Jakmile jsem se jen trochu s košíkem vzdálil od shonu naší vsi, cítil jsem se uvolněně. Nikdo po mně nic nechtěl. Nikdo mě nekomandoval a já si mohl cestou představovat naprosto cokoliv. Užíval jsem si klidu do sytosti a těšil se na odpoledne s kamarády, takže mi cesta na místo, kde otec s ostatními dřevorubci osekávali kmen poražené borovice, trvala možná hodinu. Byla to první příjemná hodina toho dne.

V té chvíli jsem ještě netušil, že bude zároveň i poslední...

„Děkuji ti, synku,“ řekl mi otec, když jsem mu košík podal. Byl to silný a vysoký muž. Svého času jsem toužil být jako on. Měl vousy na tváři, mužnou hrud' lesknoucí se potem a paže, které dokázaly obejmout celý můj chlapec-ký svět.

Otřel si slané krůpěje z čela, odložil sekýru a posadil se, aby nasýtil břich.

„Jsi na mámu hodný? Víš, že musíme všichni držet spolu,“ zeptal se. Otčova slova zapůsobila jako skrytá výčitka. Nešlo mi do hlavy, proč to všechno, ale přitakal jsem, aby si nedělal starosti. Co bych neudělal, abych se vyhnul další přednášce na téma, jak moc je důležité, abychom si všichni pomáhali, dávali pozor a o všem, co by nám hrozilo, kdyby nás odhalili, že? Jednu takovou jsem si koneckonců vyslechl pár dní předtím.

To jsme s Frederikem pustili Halimovým slepice z ohrady, abychom se pobavili na účet malé Anatoly, která se je s brekotem snažila znovu sehnat dohromady. Tehdy jsem ještě obdržel výchovný pohlavek a další spoustu práce, aby mě náhodou nenapadlo zase něco vyvést.

Jakmile otec dojedl, vzal jsem si košík a vyrazil na zpáteční cestu. Slunce už stálo výš na obloze a mě doma čekalo ještě několik povinností. Loučení s otcem bylo krátké a příjemné. „Koneckonců se odpoledne zase uvidíme, ne?“ mysleli jsme si asi oba. Minimálně já tedy určitě.

Cesta zpátky by mi za normálních okolností netrvala o nic déle než tam. Ale já jsem zrovna nespěchal vstříc dalším nudným činnostem. Začal jsem se raději věnovat hledání vhodného klacíku pro výrobu praku. Můj poslední totiž vzal za své, když ho matka spálila.

A tak se stalo, že jsem přestal dávat pozor na cestu a zatoulal se do těsné blízkosti Královské cesty. Když jsem si uvědomil, kde stojím, na okamžik jsem úplně celý ztuhl. „U všech draků,“ prolétlo mi hlavou. Rozhlédl jsem se, abych se ujistil, že zde nikdo další není. Pořád ještě jsem se mohl nepozorovaně vytratit a nikdo by nikdy nezjistil, v jakém nebezpečí jsem se ocitl.

Ale pak jsem ji uviděl...

Vynořila se z křoví na druhé straně cesty a tvářila se šťastně a bezstarostně. Úplně mi tím vyrazila dech. Nikdy předtím jsem ji neviděl a přeci nebylo pochyb, že je jednou z nás. Měla rudé vlasy stejně jako každý jiný Zrádce. Každý z Talronu.

Stísněně jsem polkl.

Nevsímla si mě. Alespoň ne hned. V hrdle mi uvázl hlas, nedokázal jsem ze sebe vypravit ani hlásku, v hlavě uchopit jedinou myšlenku.

Načež mne uviděla a naše oči se setkaly. Ze severu k nám dolehl dusot kopyt, což mě probudilo. Prudce jsem se skryl za stromem a upustil prázdný košík do trávy. Dýchal jsem přerývaně, tlukot vlastního srdce mne skoro

ohlušil. A pak skrze ten tepot ke mně dolehla i slova pronesená dětským hláskem. Nerozuměl jsem, ale to nebylo důležité. Odvážil jsem se vykouknout zpoza kmene a zjistil, že se usmívá. Měla hlavou lehce nakloněnou na stranu a v očích otázku: „Co je?“

Připadalo mi to jako sen.

„Jak tam může takhle stát?“ prolétla mi hlavou otázka. Nebylo pochyb o tom, že se blíží královi vojáci, a kdyby ji chytili...

Raději jsem ani nechtěl domýšlet, co všechno by se mohlo stát.

„Co to děláš? Schovej se přece!“ zakřičel jsem na ni.

Tázavě se po mně ohlédla. V její tváři nebylo ani stopy po strachu. Jezdci vyjeli zpoza stromů a mířili naším směrem. Do tváří se mi vkradla horkost a nohy mi téměř zdřevěněly. Ohlédla se po nich, ale věnovala jim jen stejný zkoumavý pohled jako mně. V mém nitru zněl poplašný zvon doposud nepoznanou silou.

Vyřítel jsem se ze svého úkrytu. Blesklo mi hlavou, že dělám hroznou hloupost, ale nemohl jsem jinak. Neznal jsem ji, ale věděl jsem, že jí musím pomoci.

„Podívejte, kapitáne. Zrádkyně!“ Dolehla ke mně slova jednoho z mužů následovaná mnohohlasným smíchem.

„Je to ještě dítě.“

„O to líp, chytte ji!“ rozkázal jejich velitel.

Ta slova mnou projela jako nůž. Krev mi ztuhla v žilách a já nebyl schopen udělat ani krok. Ohlédl jsem se a v její dlani spatřil dýku. Nechápal jsem, kde ji vzala. Pevně ji svírala ve tváři majíc odhodlaný výraz. Gestem mi naznačila, abych zmizel, a pak se rozeběhla opačným směrem. Nebyl jsem schopen udělat cokoliv jiného než uposlechnout ten němý pokyn a zalehnout do trávy zrovna ve chvíli, kdy vojáci projeli kolem a rozdělili se.

„Vy tři za ní, my jedeme dál!“

Bezmocně jsem sledoval, jak se „lovci“ vydali pronásledovat svou „kořist“.

„Oni ji chytí... Chytí ji a odvedou ke králi..., on ji zabije!“ Uvědomil jsem si, že nemohla být starší než já sám. Představa, že nějaká holka, navíc mladší, je statečnější, mne vnitřně iritovala tolik, že mě to přimělo, abych vyskočil a vydal se jí na pomoc (ne, že bych tehdy věděl, jak to hodlám udělat). Srdce mi tlouklo v hrudi jako splašené.

Přeběhl jsem cestu. Prach byl od kopyt dosud zviřený. Přebíhal jsem od stromu ke stromu a kryl se za jejich kmeny, aby mne vojáci nezahlédli.

Stejně jako já i ona ze sebe vydávala poslední zbytky sil. Kličkovala mezi stromy, přeskakovala kořeny a kamení, a to vše bez skutečné možnosti pronásledovatelům uniknout.

Jeden z vojáků se po ní natahoval a téměř už ji měl. Ona ale zalehla do trávy. Voják se narovnal, načež ho větev stromu praštila do hlavy a srazila ze sedla.

„Jo!“ zaradoval jsem se vnitřně i za ni. Kdyby celá situace nebyla tak vážná, bylo by to skoro vtipné. „Je dobrá,“ neubránil jsem se obdivné myšlence a schoval se za vzrostlý strom. Větší jsem v životě neviděl!

Voják už se nezvedl.

Ona ale dlouho na zemi nezůstala. Vymrštila se na nohy a mezitím, co oba další jezdci otáčeli koně, se rozeběhla mým směrem. Uvědomil jsem si, že vůbec nevím, co dělat. Nerozhodně jsem sledoval, jak ji dohánějí, a třásl se.

Běžela kolem mého úkrytu. Nevím, co mě to popadlo. Hmátl jsem po ní a přitáhl ji k sobě. Pronásledovatelé projeli a já ji vlekl za ruku, abychom se schovali na druhé straně mohutného kmene.

Nemohl jsem popadnout dech. Teď se ale nešlo zastavit. Našli by nás příliš snadno. Utéct se nedalo, na koních byli příliš rychlí. Museli jsme se tedy schovat. Stačil mi jediný pohled, abych pochopil, v čem tkví naše naděje. Na této straně stromu kořeny vyrůstaly ze země v hustém propletenci. Na takových místech se obvykle dobře hledaly houby, ale teď šlo o něco docela jiného. O naše životy!

„Stát!“

„Prrr!“

Odrhnul jsem jeden trs trávy i s hlínou a dívce, která ke mně přiklela, jsem pomohl nasoukat se do díry pod kořeny. Pak jsem tam zalezl i já a průlez zakryl drnem, který jsem předtím dal stranou. Štěstí bylo tenkrát nepochybně na naší straně.

„Kam zmizela?“

„Prohledej to támhle, já se kouknu tady!“

Tiskli jsme se jeden k druhému ve strachu, že každý náš nádech bude příliš hlasitý. Ubíhaly dlouhé minuty bezmocného čekání, kdy jsme byli zalezlí jako krysy v díře, odkud nebylo úniku. A tehdy mě napadlo, že už jsme vlastně pod drnem.

Beze slov

Zarazil se a přečetl si po sobě celý doposud napsaný text. Chvilku zapřemýšlel nad tím, zda by neměl také připsat něco o historii království. Přeci jen s jeho příběhem úzce souvisela. Vojáci je tenkrát honili, protože byli Zrádci, jejichž společným znamením byly rudé vlasy. A za zrádce je označil uchvatitel, když dávno před Arthurovým narozením prchli do lesů chráníce přeživšího prince. Ale potom se rozhodl, že ne. Ten, komu byla tato slova určena, bude již vědět vše, co potřebuje.

Posmutněle se zahleděl ke dveřím své pracovny a povzdechl si. Nebylo pochyb o tom, že jeho žena už šla spát. Přemítal, zdalipak si ještě vzpomíná. Nemohl mluvit za ni, ale věděl, že on nikdy nezapomene. Až nyní, když si vybavoval, jak to tehdy všechno začalo, si uvědomil, kolik se toho doopravdy změnilo. A jak moc se změnil on sám.

Jeden z vojáků zastavil. Seskočil z koně a jako šelma se vydal k našemu stromu. Na ruce mě něco zastudělo. Její dýka!

„To s ním chce bojovat? Copak se zbláznila?“ Připadalo mi to celé jako jedno velké šílenství. Sám sebe jsem se ptal, co tu vlastně dělám, ale odpověď jsem znal moc dobře. Copak mi neříkali, že si všichni Zrádci musí pomáhat? Že musíme držet při sobě?

Bál jsem se, že udělá nějakou hloupost, chytil jsem ji za zápěstí a opatrně tlačil k zemi. Začala se vzpírat. Čím více se snažila, tím pevnější byl můj stisk. Ale pak si asi uvědomila, že je nebezpečné přetahovat se v takové situaci, a povolila.

Ticho rušily už jen kroky muže, který obcházel strom. Ruce se mi roztřáslly strachem. Mým jediným štěstím bylo, že jsem ležel, protože jinak by mi nohy jisto jistě vypověděly službu.

„Našels ji?“ Druhý voják, který právě příklusal, rovněž sesedl.

„Ne.“

„Kde může bejt? Přece se nepropadla do země!“

„Je to Zrádkyně, co ty víš? Třeba tu maj nějaký svý skryšes nebo tak něco. Bylo by pochopitelný, kdyby —“

Umlkli. Zatajil se mi dech. Najednou bylo úplné ticho. Takové, kdy ani ptáci nevydají jediný tón.

„Našli nás!“ Zcela bezmocný jsem se choulil pod kořeny s neznámou dívkou, která se ještě k tomu chovala tak divně.

V tu chvíli se pro mě zastavil čas. Vnímal jsem každíčkou svou myšlenku. „Co teď? Musíme něco udělat! Až nás najdou, zabijou nás! Musím nějak odlákat jejich pozornost. Ale jak?“ Nahmatal jsem kámen a sáhl po něm. V té samé chvíli se ho dotkla i její ruka. Stáhla ji zpět. Chvíli jsem poslouchal a čekal do okamžiku, kdy se zdálo, že jsou na opačné straně stromu, než byla naše skrýš. Potom se vše seběhlo velmi rychle.

Odhrnul jsem zarostlou zeminu a mrštíł kamenem do nedalekého křoví. Ten zlomil nějakou větvíčku a s dutou ranou dopadl. Vojáci na vteřinu ustrnuli a poté se rozeběhli ke křoví.

„Musíme pryč!“ pomyslel jsem si, ale to se už ona soukala ven.

Vylezl jsem hned za ní.

Vojáci si nás všimli a prudce změnili směr. Něco na mě zakřičela, ale nerozuměl jsem jí. Poprvé jsem myslel, že třeba jen stojí moc daleko ode mě, ale teď už nebylo pochyb o tom, že mluví jinou řečí. Běžela ke koním těch vojáků a já ji následoval. Nic jiného nám nezbývalo, pokud jsme chtěli utéct.

Byla o krůček rychlejší. Chytila řemen, odrazila se, ale zvíře na ni bylo moc vysoké. Udělal jsem jí stoličku a ona se vyšplhala do sedla.

Jenže to už nás nepřátelé dostihli. Plácl jsem druhého hřebce přes plece vší klukovskou silou a zvolal: „Jed!“

Vojáci si však prchajícího zvířete nevšíмали. Místo toho zaměřili pozornost na dívku, která byla v té chvíli doslova na koni.

Náhle se kůň vzepjal na zadní a zabořil podkovy do hlavy jednoho z útočníků. (Od té doby vím, jak se cítí ten, kdo řekne: „Připadám si, jako by mě kopl kůň...“)

Znovu jsem se obdivoval té holce. Já bych si něco takového v sedle rozhodně nedovolil. Jenže nebyl čas přemýšlet vůbec nad ničím. Druhý muž se snažil hřebce obejít, aby se k jeho jezdce dostal z boku a mohl ji shodit. Byla opravdu dobrá. Dokázala vést koně tak, že se k ní nemohl dostat. Jenže to byl tak trochu i problém, protože jsem se k ní nemohl dostat ani já. Vycouval jsem a rozeběhl se. Odhodlán riskovat i to, že taky skončím s rozraženou lebkou, jen abych dostal šanci vyhoupnout se za ní nahoru. Chystal jsem se ke skoku, když mě voják povalil na zem.

Náraz byl tvrdý. Nevím, jestli jsem vykřikl víc leknutím nebo návaľem bolesti po dopadu. Vzpíral jsem se a kroutil v záchvatu paniky. Zůstala mi jen

zoufalá potřeba uniknout. Kousal jsem, škrábal a mlátil rukama kolem sebe, ale proti dospělému muži jsem neměl žádnou šanci.

Dívka zastavila a s bojovým výkřikem po něm skočila. Dýkou ho bodla do zad tam, kde se mu vyhrnula kroužková košile při pokusech o moje znehybnění. Zavyl bolestí a mně se konečně podařilo vykroutit. Ona stála vedle se zkrvaveným ostřím v ruce a odhodlaným, přesto však dětsky zděšeným, výrazem. Bylo to poprvé, co jsem jí ve tváři uviděl strach.

Do reality nás jen pomalu vracelo sténání pobodaného. Pochopili jsme, že už opravdu musíme zmizet. Přiskočil jsem ke koni a ona mi pomohla do sedla tak jako já předtím jí. Sotva jsem byl nahoře a ujistil se, že sedím pevně, naklonil jsem se a vytáhl ji za sebe.

Voják, který po ráně větví a pádu z koně ležel v bezvědomí, se jako na potvoru začal probírat.

„Zastřel je!“ vykřikl ten s bodnou ranou v bedrech.

Srdce mi poskočilo.

„Hyjé!“ pobídl jsem koně do cvalu a matně vnímal, jak se mě chytla kolem pasu tak prudce, až jí ta zvláště tvarovaná, krví zbrocená dýka vypadla z rukou.

Kličkovali jsme mezi stromy.

Jedna šipka prosvitěla těsně kolem nás a zabodla se do stromu.

Přejeli jsme cestu do Telmiru a pokračovali hlouběji do lesa.

Kdesi ve mně se ozval slabý hlásek, který mne varoval, že nemůžeme zamířit rovnou k Talronu. Bylo to, jako bych slyšel otce: „Copak to nechápeš, Arthure?! Skrýváme se! Víš, co to znamená?! Že se musíme chovat tak, aby nás nenašli...“ Když mi tahle slova říkal, ignoroval jsem je. Asi právě proto tehdy skončil jeho monolog pohlavkem. Jenže když jsme teď ujížděli, uvědomil jsem si, že zamířit přímo k vesnici by znamenalo prozradit jim, kde se skrýváme. Bylo více než jasné, že musím jet někam jinam. Ale kam?

Vlastně na tom nezáleželo. „Co nejdál od vesnice,“ řekl jsem si. Kamkoliv, jenom co nejdál...